

Rozhovory o živote 13

Michail Veličko

kandidát ekonomických vied.

Video s českými titulkami: [TU](#)

OBSAH: Spoločensko-ekonomická formácia | Verejné inštitúcie | Rodina = semiačko budúcej spoločnosti | Genetika a biopoľový systém | Rodina, detstvo, počatie, eggregoriálny vplyv | Deti sú zrkadlom rodiča | Mnohogeneračná rodina a zrod osobnosti

Spoločensko-ekonomická formácia

MV: Takže sme si prebrali *cyklus* riešení jednotlivých úloh, ktorého sa štát musí pridržiavať, aby všetky nasledujúce pokolenia mohli žiť dobre. Aby tento cyklus mohol byť zrealizovaný, je nutné si pohovoriť o *spoločensko-ekonomickej formácii*, avšak nie všeobecne, ale *ako o objekte riadenia*, čo znamená dotknúť sa jej vnútornej štruktúry a vzájomných vzťahov existujúcich medzi jej prvkami.

Ak sa niekomu termín „**spoločensko-ekonomická formácia**“ (zavedený marxizmom) nepáči, potom existuje ešte aj iný termín – „**sociálno-ekonomický systém**“, no podstata veci sa tým nemení, pretože stále tu **ide o spoločnosť a jej ekonomiku**.

Súčasnú *civilizovanú spoločnosť* možno charakterizovať ako súhrn „verejných inštitúcií“, ktoré medzi sebou spolupracujú. Pojem „verejná inštitúcia“ možno definovať ako určitý *vnútrosociálny útvar s určitými sociálnymi funkciami*, ktoré žiadna iná verejná inštitúcia nemôže plniť buď vôbec, alebo náležitým spôsobom vo vzťahu k tej úrovni rozvoja civilizácie, kultúry spoločnosti, aká bola dosiahnutá.

Pokiaľ ide o **ekonomiku**, tak tá *do definície pre „verejnú inštitúciu“ nezapadá*, lebo ekonomika to nie sú iba ľudia, ale aj všemožná technika, rôzne technológie, organizácie, organizačné a riadiace procedúry.

Preto *spoločensko-ekonomická formácia* — je súborom určitého počtu verejných inštitúcií a organizačno-technologického komplexu národného hospodárstva.

Prečo je v našom chápaní toto rozdelenie oprávnené? Pretože rovnaké technológie, rovnaký spôsob organizácie fungovania ekonomiky môžu byť atribútmi viacerých spoločností, ktoré sa medzi sebou výrazne odlišujú tým, ako sú vyvinuté ich *verejné inštitúcie*, a ako sú poprepájané jednak medzi sebou, a tiež s *organizačno-technologickým komplexom samotného hospodárstva*.

Príklad: všetky vojenské záležitosti vychádzajú celkovo z civilizácie, pretože organizácia armády, letectva a námorníctva (= *organizácia vojensko-priemyselného komplexu*) majú veľa spoločného, ak sa napríklad pozrieme na históriu štátov jak protihitlerovskej koalície, tak aj Tretej ríše.

Preto možno povedať, že *organizačno-technologický komplex* je do určitej miery nezávislý na *verejných inštitúciách*, z ktorých sa skladá verejný život, hoci súčasná civilizovaná spoločnosť bez *organizačného komplexu ekonomiky* nie je životaschopná práve vďaka tomu, že technosféra je pre ňu nevyhnutnosťou. Lebo ochrana (spoločnosti, jedincov) pred prírodným prostredím pomocou technosféry je významný faktor, o čom sa obvykle presvedčíme, až keď príde k nejakým živelným pohromám alebo keď v dôsledku zmätkov a vojen prestáva všetko fungovať v pre nás prijateľnom režime.

Ak si vezmeme *verejné inštitúcie* dnešnej civilizovanej spoločnosti, tak z nich možno vytvoriť nasledovnú tabuľku: Na horizontále sú **zdroje blaha** a na vertikále sú **jeho príjemcovia**. Takýmto **verejnými inštitúciami** sú:

- **Rodina,**
- **Štátnosť,**
- **Veda, a**
- **Vzdelávací systém.**

Takže máme tu tabuľku formátu 4x4. Ak popremýšľame, tak nebude ťažké ju podrobne vyplniť (z *hľadiska riadenia*).

		Verejné inštitúty ako zdroje blaha			
		Rodina dáva	Štátnosť zabezpečuje	Veda zabezpečuje	Vzdelávací systém zabezpečuje
Verejné inštitúty ako príjemcovia blaha	Rodine	1. Pokračovanie rodu. 2. Bezprostrednú vzájomnú starostlivosť medzi členmi rodiny.	1. Sociálnu ochranu. 2. Určitý stupeň kvality života pre rodinu aj jednotlivca.	Formuje <u>rozhľad</u> dorastajúcich pokolení a dospelých nad všeobecne povinné minimálne vzdelanie, prijaté v danej epoche v danej spoločnosti.	Štartovaciu úroveň vzdelania a odbornosti (<i>generáciám vstupujúcim do života</i>), čo je potom v dospelosti základom pre ich integráciu do života spoločnosti.
	Štátnosti	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému riadenia. 2. Obnovovanie subkultúry riadenia na profesionálnej báze v nadväznosti pokolení.	1. Vedecko-metodologické zabezpečenie aktuálneho štátneho riadenia. 2. vypracovanie politického kurzu do budúcnosti.	1. Základ kultúrno-politickej jednoty spoločnosti. 2. Profesionálne riadiace kádre. 3. Kádre pre ostatné oblasti činnosti.
	Vede	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	1. Organizáciu systému. 2. Podporu pre fundamentálne vedy. 3. Zadávanie výskumných úloh v záujmoch realizácie štátnej politiky.	Obnovu subkultúry vedeckých výskumov a riešenie aplikovaných úloh.	Profesionálne vedecké kádre a výskumníkov.
	Vzdelávaciemu systému	1. Ľudské zdroje. 2. Mravnosť. 3. Etiku. 4. Základ kultúrnej jednoty spoločnosti.	Organizuje a zadáva jeho vzdelávacie programy.	1. Metodológiu poznávania a tvorivej činnosti (v tej či onej podobe). 2. Spôsob chápania sveta, teda tematiku a obsah vzdelávacích štandardov. 3. Kádre v podobe profesionálnych učiteľov.	1. Kádre v podobe profesionálnych učiteľov 2. Čiastočne si svoju činnosť zabezpečuje aj vedecko-metodologicky.

Najprv je tu **rodina ako príjemca blaha**.

Keď si prejdeme jej jednotlivé prvky, tak čo poskytuje *rodina rodine*?

- *Pokračovanie rodu.*
- *Bezprostrednú vzájomnú starostlivosť medzi členmi rodiny.*

Čo poskytuje *rodine štátnosť*?

Žijeme v takých podmienkach, keď kvalita života všetkých a každého je podmienená charakterom riadenia štátu, teda koncepciou, ktorá je zvolená pri riadení štátu. A ďalej kvalitou riadenia v súlade so zvolenou koncepciou. Takže v rozmedzí týchto dvoch faktorov štátnosť poskytuje rodine:

- *sociálnu ochranu a*
- *určitú kvalitu života rodine aj jednotlivcovi.*

Čo poskytuje *rodine veda*?

Veda *formuje rozhľad* dorastajúcich pokolení i dospelých ponad všeobecne povinné minimálne vzdelanie, prijaté v danej epoche v danej spoločnosti.

Vzdelávací systém — poskytuje rodine:

- *štartovaciu úroveň vzdelania a odbornosti* (generáciám vstupujúcim do života), čo je potom v dospelosti základom pre ich integráciu do života spoločnosti.

V ďalšom riadku je **štátnosť ako príjemca blaha**.

Čo poskytuje *rodina štátnosti*?

- *Ľudské zdroje,*
- *mravnosť,*
- *etiku,*
- *základ kultúrnej jednoty spoločnosti.*

Všetky tieto veci majú tak či onak základ v rodine, ktorá ich formuje.

Čo poskytuje *štátnosť štátnosti*?

- *Organizáciu systému riadenia a*
- *obnovovanie subkultúry riadenia na profesionálnej báze v nadväznosti pokolení.*

Čo poskytuje *veda štátnosti*?

- *Vedecko-metodologické zabezpečenie aktuálneho štátneho riadenia a*
- *vypracovanie politického kurzu do budúcnosti.*

Čo poskytuje *štátnosti* — *vzdelávací systém*?

- *Základ kultúrno-politickej jednoty spoločnosti,*
- *profesionálne riadiace kádre,*
- *a tiež kádre pre druhé oblasti činnosti.*

Veda ako príjemca blaha, čo získava?

Rodina vede dáva:

- *ľudské zdroje,*
- *mravnosť,*
- *etiku*
- *a tiež základy kultúrnej jednoty spoločnosti,*

bez ktorých nie je v súčasných podmienkach vedecká činnosť ako kolektívna činnosť realizovateľná buď vôbec, alebo len problematicky.

Štátnosť vede poskytuje:

- *organizáciu systému a*

— *podporu pre fundamentálne vedy,*

ktoré vo svojej podstate nie sú z obchodného hľadiska rentabilné, pretože nevedú k výrobe konečného produktu. Ak ich zaradíme do technologického reťazca, tak sa budú nachádzať v prvých etapách toho, čomu hovoríme technologický cyklus, i keď ich zvyčajne nespájame so spracovávaním nejakých prírodných surovín, ale informácií. Štát v mnohých prípadoch tiež zabezpečuje zadávanie výskumných úloh — v záujme realizácie svojej štátnej politiky.

Veda vede zaisťuje:

— *obnovu subkultúry vedeckých výskumov a riešenie aplikovaných úloh.*

Vzdelávací systém vede zase poskytuje:

— *profesionálne vedecké kádre a výskumníkov.*

Ďalej tu máme **vzdelávací systém ako príjemcu blaha**, ktoré mu poskytujú ostatné verejné inštitúcie.

Od *rodiny* získava:

— *ľudské zdroje,*

— *mravnosť,*

— *etiku a*

— *základy kultúrnej jednoty spoločnosti,*

bez ktorých vzdelávací systém nemôže fungovať.

Štátnosť vzdelávací systém:

— *organizuje a zadáva jeho vzdelávacie programy.*

Veda vzdelávaciemu systému poskytuje:

— metodológiu poznávania a tvorivej činnosti (v tej či onej podobe),

— ako aj spôsob chápania sveta, teda tematiku a obsah vzdelávacích štandardov

— a kádre v podobe profesionálnych učiteľov.

A vzdelávací systém sám sebe tiež poskytuje:

— kádre v podobe profesionálnych učiteľov

— a čiastočne si svoju činnosť zabezpečuje aj vedecko-metodologicky.

Aby sa spoločnosť stabilne rozvíjala v nadväznosti pokolení, musia všetky verejné inštitúcie spoľahlivo riešiť svoje úlohy, pričom musia navzájom spolupracovať v súlade so svojimi možnosťami a potrebami. Ak v systéme verejných vzťahov dôjde k narušeniu funkcie ktorejkoľvek z verejných inštitúcií, alebo dôjde k narušeniu dôležitých vzájomných väzieb medzi verejnými inštitúciami, tak v spoločnosti zákonite vzniknú problémy, ktorých rozvoj môže viesť až ku katastrofe, ktorá môže byť aj nezvratná.

Realita je taká, že na každé políčko tejto tabuľky je možné napísať samostatnú knihu, alebo mu aspoň vyčleniť jednu kapitolu v učebnici sociológie. Avšak v našich učebniciach sociológie táto tabuľka a jej obsah nie je uvádzaný prakticky v žiadnej forme. To je jedným z problémov vedecko-metodologického zabezpečenia spoločenského rozvoja a štátneho riadenia ako jedného z faktorov. Preto bude treba sa vnoriť a preskúmať všetko to, čo sa deje v systéme verejných inštitúcií samostatne, čo prináša život a neskrývané možnosti, alebo tiež možnosti ktoré sa z rôznych dôvodov javia byť skrytými.

Rodina = semiačko budúcej spoločnosti

Existuje známa fráza pôvodom z marxizmu, že „rodina je bunkou (základom) spoločnosti“. Na jednej strane, áno — poukazuje na úlohu rodiny. A z druhej strany je jednou z formulácií, ktorá blokuje správne pochopenie toho, čo v spoločnosti prebieha. Rodina nie je (len) bunkou spoločnosti, rodina nie je totiž statická. **Rodina — to je semiačko z ktorého vyrastá budúca spoločnosť.** Veď keď sa pozrieme na túto tabuľku, tak všetky verejné inštitúcie (*štátnosť, veda, vzdelávací systém a ďalšie, ktoré možno v spoločnosti vyčleniť, ale ktoré sme považovali za možné vynechať, pretože môžu byť posudzované aj ako filiálky tých vymenovaných, tak všetky*) sa v rôznom čase, tak či onak, vyvinuli z rodiny.

Rodina — je naozaj tým semiačkom, z ktorého vyrastá budúca spoločnosť so všetkými svojimi verejnými inštitúciami, ktoré sú pre život spoločnosti na danom stupni civilizačného rozvoja nevyhnutné.

Ako sa teda má vec s fungovaním Inštitútu rodiny v priebehu celej histórie? Prvé čo udrie do očí je skutočnosť, že **otrokári vzali otrokom právo na rodinu**. Prečo?

Pretože takto sa otrokári postarali o udržanie svojej biologickej a kultúrnej nadradenosti nad masou otrokov. Dosahovali toho vďaka eliminácii inštitútu rodiny v stáde otrokov. Prečo? Pretože **rodina nepredpokladá neusporiadané sexuálne vzťahy**. A v stáde otrokov boli neusporiadané sexuálne vzťahy životnou normou.

Genetika a biopol'ový systém

Genetický mechanizmus druhu „*homo sapiens / človek rozumný*“, to nie sú len chromozómy. Je to aj **biopol'ový systém**, v ktorom sa takisto potomkom odovzdáva informácia od ich predkov. A ak sú sexuálne vzťahy neusporiadané, potom i keď chromozómový genetický materiál opúšťa ženský organizmus približne behom 3 — 4 mesiacov, tak v aspekte dedičnosti z hľadiska biopol'a sa môže stať, že pri neusporiadaných sexuálnych vzťahoch bude mať jedno dieťa jedného otca podľa spermy a niekoľkých otcov podľa biopol'a.

Genetický aparát človeka, to je veľmi zložitý systém a kvôli úspornosti, podobne ako v mnohých zložitých informačno-algoritmických systémoch, sa nie vždy jedna a tá istá informácia opakovane kopíruje na rôzne fragmenty nosičov. Veľmi často sú informácie uložené iba raz, a tam kde treba s touto informáciou pracovať, sú uvedené iba odkazy s miestom informácie (*analogické odkazov/zástupcom v PC pri programovaní*).

Čo to prakticky znamená?

Ak vykonáme analógiu, tak to znamená približne toto: čítate napríklad učebnicu chémie a v jednej z kapitol narazíte na vetu, že táto téma bude podrobnejšie prebraná v tej a tej kapitole. Ak sa teda chcete na tú tému pozrieť hneď, tak si nalistujete príslušnú kapitolu. Lenže môže sa stať že v ruke máte tlačiarenský nepodarok a namiesto 10. kapitoly učebnice chémie, kam vás nasmeroval odkaz (*napríklad z 5.kapitoly*), tam máte 10. kapitolu učebnice zemepisu. Informácia tak ostane zablokovaná a vy nemáte možnosť sa s ňou oboznámiť.

Takže neusporiadané sexuálne vzťahy vedú k tomu, že na úrovni genetiky biopol'a vznikajú vzájomne konfliktné odkazy na vzájomne nekompatibilné informácie, alebo vznikajú neplatné odkazy vedúce do prázdna, keď odkaz síce existuje, ale zodpovedajúce informačno-algoritmické zabezpečenie už nie. Takže dieťa, ktoré má niekoľkých otcov na základe biopol'a a jedného otca na základe spermy, sa v priebehu svojho osobnostného rozvoja ocitá pred problémom, keď musí doplniť chýbajúce informácie, alebo prekonávať informačné konflikty.

V ľahšej forme sa následky **telegónie** prejavujú iba tak, že dieťa dobiedza do rodičov otázkou: „*A oci? Ty, si môj otec?*“ Korene tejto otázky spočívajú v tom, že dieťa niekde na nevedomej úrovni cíti, že kdesi v jeho psychike je dostupná informácia, ktorá nie je prítomná v biopoli a rodovom duchu jeho otca. Ak teda informácia je, zákonite vzniká otázka: Odkiaľ sa vzala? A jedna z podôb tejto otázky znie práve: „*A oci? Ty si môj otec?*“

V ťažších prípadoch sa telegónia prejavuje ako **schizofrénia** a tiež vzájomný nesúlads medzi rôznymi časťami tela. Čo sa môže prejaviť ako veľmi podstatné **disproporcie** v stavbe organizmu, alebo **vývojové chyby**.

Ak sa pozrieme na to, ako žila „**elita**“ po všetky časy, tak táto **si vždy dávala veľký pozor na to, aby jej rodina bola v rámci možností chránená jak pred telegóniou, tak aj pred možným namiešaním do jej rodovej línie genetického materiálu tých sociálnych skupín, ktoré z jej hľadiska k „elite“ nepatrili**. V mnohých prípadoch, aby si v niektorých aspektoch zabezpečila prevahu, „elita“ dokonca praktizovala sobášs medzi blízkym príbuzenstvom a riskovala tak následky inbreedingu [príbuzenského kríženia] len kvôli tomu, aby tie či oné rodové znaky odovzdala svojim potomkom, pretože jej predstavitelia boli presvedčení, že v nich spočíva ich prevaha nad všetkými ostatnými.

[Rodina, detstvo, počatie, egregoriálny vplyv](#)

Vzťah k rodine je teda jedným z kľúčových parametrov charakterizujúcich akúkoľvek spoločnosť. Ak to aplikujeme na hierarchiu priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia, tak **likvidácia inštitútu rodiny sa v spoločnosti (ktorá je predpokladanou obeťou agresie) týka všetkých občanov ako predpoklad na realizáciu reálnej agresie**. Každopádne sa to **dotýka genetiky**.

Ďalej je všeobecne známym faktom, že keď sa komár vyľahne z larvy, jedná sa o plnohodnotného zástupcu svojho druhu. Keď sa narodí ľudský jedinec, tak sa z neho Človek stáva až v dôsledku adekvátnej výchovy a získaného vzdelania. **Detstvo je určené na to, aby sme sa pripravili na samostatný dospelý život. V období detstva si nielen osvojujeme určité znalosti, získavame určité návyky, ale tiež dochádza k vývoju štruktúr nášho organizmu**.

Vyzerá to tak, že funguje princíp: „*Ako Váňuška sa tomu nenaučil, ako Ivan Ivanovič sa tomu už nenaučil...*“ Tento princíp zahŕňa jednak vývoj štruktúr samotného organizmu, ale aj formovanie osobnostnej psychiky ako informačno-algoritmického systému.

Prečo? Pretože prax ukazuje, že ak nie sú v určitom veku formované rečové návyky, tak nedochádza k potrebnému vývoju rečového centra v ľavej hemisfére.

V literatúre je opísaný nasledujúci prípad. Jedna Američanka, matka samoživiteľka, nechávala svoje dieťa osamote s pustenou televíziou. V televízii vysielali všetko možné. Dieťa síce začalo kresliť obrázky z reklám, ale v potrebnej dobe nezačalo hovoriť. Psychológovia potom mali veľkú prácu s tým, aby sa dieťa predsa len hovoriť naučilo. Takže ide o príklad, ktorý ukazuje, že psychika, fyziológia a anatómia sú v organizme človeka veľmi tesne prepojené. Ak teda určité návyky nie sú v určitú dobu formované (požadované od dieťaťa), vedie to buď k plnej nevyvinutosti príslušných štruktúr organizmu, alebo k ich obmedzenému rozvoju, ktorý následne už nemôže byť kompenzovaný buď vôbec, alebo v dostatočnej miere.

Ak sa pozrieme na život hociktorého človeka, tak v jeho živote existuje obdobie, keď neobmedzenú moc má nad ním iba jeho mama a viac nikto iný. Toto obdobie začína ešte pred samotným počatím a trvá približne do 2,5 až 3 rokov veku dieťaťa. Teda do chvíle, keď dieťa začína s väčšou sebaistotou používať reč a na základe tohto umenia začína komunikovať s tými, s ktorými to uzná za vhodné a odmieta komunikovať s tými, ktorých sa z nejakých dôvodov bojí alebo nie sú preňho zaujímaví.

Čo teda prebieha v tomto časovom intervale od obdobia pred počatím až do doby, keď dieťa vstupuje do znalosti reči? Dochádza k tomu hlavnému. Po prvé, matka si vyberá toho, kto sa stane jeho otcom.

Inštinktívne podmienená psychológia je teda taká, že rozhodujúca úloha, a fakticky hlavná kľúčová úloha patrí žene. Reakcia/odpoveď muža, je naozaj iba odpoveďou, hoci ilúzia toho, že iniciatíva patrí mužovi je dôsledkom toho, že v tom istom algoritme je vložená aj nutnosť (akoby) prekonať odpor samičky predtým, než ... Lebo samička vyvoláva záujem u mnohých, ale v záujme pokračovanie rodu a zlepšenia genetiky populácie musí zvíťaziť iba ten najlepší, samozrejme z pohľadu samičky.

Čo ešte prebieha? V tomto období je zakladané duchovné dedičstvo budúceho dieťaťa. To znamená, že v tomto období dochádza k formovaniu biopol'ových prepojení s tými či onými egregormi, s ktorými bude dieťa od okamihu svojho počatia až do narodenia a aj naďalej v svojom živote spojené. Ak sú sexuálne vzťahy neusporiadané, tak to bude veľké množstvo prepojení, čo následne skomplikuje dieťaťu život. Okrem toho, ak je v jeho vlastných rodových egregoroch niečo nesprávne, tak toto je práve to obdobie, kedy to nesprávne môže byť zablokované. Ak nedochádza k počatiu pod nadvládou inštinktov, ale skutočne v podmienkach lásky, potom je duchovné dedičstvo formované tým najlepším spôsobom. Celá kombinatorika, miešanie génov počas procesu formovania spermatozoidov a vajíčka, je vytvorená tým najlepším možným spôsobom.

[Deti sú zrkadlom rodiča](#)

Uvediem jeden z takýchto príkladov, že **proces počatia je mravne a eticky podmieneným...** I keď pre tých, ktorí považujú náboženstvo za výmysel a etiku vzťahujú len na spoločnosť/lúdi, takže etiku nemajú za objektívny jav, ale za subjektívny výplod, tak tým tento príklad nebude hovoriť nič ...

Je všeobecne známe, že následník, cárovič Alexej Nikolajevič trpel hemofíliou.

Auditórium: Asi by sme mali upresniť, že sa jedná o syna Mikuláša II.

MV: Áno, bol to syn Mikuláša II. **Hemofília** je porucha zrážanlivosti krvi. Každé škrabnutie teda môže viesť k tomu, že človek vykrváca a zomrie. Normálna krv sa pri reakcii s kyslíkom zráža a blokuje miesta, ktorými môže vytekať. Hemofília súvisí s génom, ktorý je prítomný v ženskom chromozóme X. Ak je druhý chromozóm X matky zdravý, tak sa vďaka tomu, že hemofília je gonozomálne recesívne ochorenie, u žien neprejaví. Ak žena nemala šťastie a zdedila oba chromozómy s génom hemofílie, potom môže jednoducho zomrieť pri ktorejkoľvek svojej menštruácii. Keď sa narodí chlapec, tak od matky zdedí buď zdravý, alebo chorý gén. Pravdepodobnosť prejavu sa hemofílie u následníka cároviča bola teda 50%. Pri inom usporiadaní génov v procese formovania materského vajíčka sa mohol narodiť zdravý chlapec, ktorý by sa stal následníkom trónu. Aký by bol potom ďalší osud Ruska, zostáva otvorenou otázkou.

Cárovič sa narodil na prelome júla/augusta roku 1904. V tom čase prebiehala rusko-japonská vojna. Ak sa teda vrátime o 9 mesiacov späť, tak čo sa vtedy odohrávalo v našej histórii? Väčšina ľudí sa vôbec nezamýšľala nad tým, čo prebiehalo v čase počatia cároviča. V období jeho počatia prebiehali rokovania medzi Ruskom a Japonskom, v ktorých Rusko zaujímalo pozíciu: „*Zišla by sa nám malá víťazná vojna, ako prevencia pred revolúciou.*“ Ak teda uznáme fakt, že Boh rozpráva so všetkými a s každým prostredníctvom jazyka životných okolností, tak narodenie cároviča s hemofiliou bolo jeho odkazom vládcovi, cárovi Mikulášovi II.: „*Už pri svojom nástupe na trón si získal prezývku «krvavý» kvôli Chodynskej tragédii. Hovoríš o sebe, že si cár, otec národa. Potom nad každou kvapkou preliatej krvi svojho ľudu sa máš triasť rovnako, ako sa budeš triasť nad každou kvapkou krvi následníka.*“

Avšak pravoslávna tradícia všetky podobné veci zaraduje medzi povery, preto posolstvo v tejto podobe adresátovi nedošlo. Rusko prehralo rusko-japonskú vojnu, do ktorej bolo zatiahnuté kvôli mimoriadnej hlúposti, pretože veriť tomu, že k vojne v roku 1904 nedôjde, mohol iba úplný hlupák. Pretože japonské programy na stavbu lodí končili v roku 1904, kedy posledné lode boli zaradené do výzbroje Japonska. Ruské programy na výstavbu lodí končili až v roku 1905, takže rok 1904 bol pre Japonsko jediným rokom, kedy sa mohlo buď dohodnúť s Ruskom na urovnaní konfliktu záujmov na Ďalekom Východe, alebo vyriešiť tento konflikt vo svoj prospech hrubou vojenskou silou, bez toho aby čakalo na dokončenie ruských programov na výstavbu lodí a vyzbrojenie ruského námorníctva silnejším vojensko-technickým potenciálom. Takže k tomu, aby ste v takýchto podmienkach viedli rokovania pod sloganom „*Zišla by sa nám malá víťazná vojna, ako prevencia pred revolúciou*“, musíte mať veľmi ťažko poškodenú psychiku a mravnosť.

Realita je taká, že pri procese počatia je toho naozaj veľmi veľa podmieneného — mravne podmienenou cieľavedomosťou rodičov k rôznym veciam. Ak sú teda deti náhodným produktom sexu pod nadvládou inštinktov, potom **deti sú pre svojich rodičov predovšetkým zrkadlom, v ktorom môžu uvidieť tie problémy, ktoré sa neodvážili riešiť sami vo svojich vlastných osudoch.** Realita je presne taká! Ak sa pozrieme na ruské rozprávky, tak tie sa od tých západných líšia hlavne tým, že v západných rozprávkach sú princezné krásavicami. Chudobné dievčatá, s ktorými sa ženía princovia, sú tiež krásavicami. A v ruských rozprávkach je ideálom ženy *múdra Vasilisa*. Áno, je tiež krásna, ale navyše aj múdra.

Ak budeme hovoriť o možnostiach, ako vyviesť Rusko z krízy, tak tie možnosti sa ukrývajú v dlhodobej stratégii, ktorá spočíva v tom, že teraz žijúce pokolenia musí **počať a vychovať pokolenie múdrych Vasilís**, ktoré neskôr následne tiež počnú, porodí a vychovávajú ľudí, ktorí vyriešia zvyšné problémy zdedené z minulosti a nebudú vytvárať problémy nové. Je totiž nesprávne si myslieť, že tvorivý potenciál a jeho realizácia je iba údelom muža. Realita je taká, že **tvorivý potenciál je rovnako vlastný mužom aj ženám**, no realizuje sa rôznymi spôsobmi, v dôsledku biologicky rozdielných funkcií oboch pohlaví v živote biologického druhu „*homo sapiens / človek rozumný*“.

Ženu v jej materskej funkcii nedokáže nikto nahradiť. A pretože v prvých etapách života dieťať a mu nikto nedokáže nahradiť mamu, život je prirodzene usporiadaný tak, že tvorivý potenciál muža sa realizuje v spojení s tými problémami, na ktoré naráža spoločnosť. Muži ich teda bezprostredne riešia. Tvorivý potenciál ženy je vo väčšine prípadov realizovaný prostredníctvom jej životného partnera, ktorému (*vdďaka tomu, že v súčasnej kultúre — ženy mužov zvyčajne intuíciou prevyšujú*) ukazuje cesty rozvoja dokonca aj v tých prípadoch, keď

muž nie je takpovediac „*pod papučou*“. Ak pod papučou je, tak ním žena manipuluje tak, ako uzná za vhodné, alebo tak, ako cez ňu prúdi egregoriálna algoritmika.

V tomto aspekte sa opäť musíme vrátiť k rodine posledného cára. Za života aj po smrti Alexandru Fjodorovnu niekedy bezdôvodne obviňovali z toho, že je Nemka, a že je agentkou nemeckého vplyvu. Realita je však taká, že hoci bola Nemkou, tak svoje detstvo strávila na dvore svojej obľúbenej babičky, anglickej kráľovnej Viktórie! No a potom sa vydala za dediča ruského trónu. Alexander III. bol proti tomuto sobášu a požehnal ho až na smrteľnom lôžku. Mal k tomu svoje vlastné dôvody, pretože (*súdiac podľa všetkého*) chápal, že Mikuláš bude pod papučou. A princezná Alix Hesenská (teda **Alexandra Fjodorovna**) sa fakticky stala agentom probritského vplyvu na ruskú politiku, pretože všetko, čo sa stalo po smrti Alexandra III. v ruskej politike a predovšetkým v zahraničnej politike, úplne zodpovedalo britským záujmom. Keď došlo k februárovej revolúcii a informácie o nej sa dostali do Londýna, tak bola v britskom parlamente vyslovená fráza: „*Jeden z vojnových cieľov bol dosiahnutý.*“

Ako sa prejavil tento probritský vplyv? Prejavil sa v rusko-japonskej vojne a v tom, že Rusko bolo zatiahnuté aj do 1. svetovej vojny. Väčšina historikov úplne prehliada skutočnosť, že po smrti Alexandra III. došlo k zmene vonkajšieho politického kurzu Ruska.

Za Alexandra III. boli zhromaždené zdroje, ktoré mali byť použité na výstavbu vojenskej námornej základne v oblasti súčasného Murmansk, kde mali byť v Kolskom zálive rozmiestnené hlavné sily ruského cárskeho námorníctva na severe. Pokračovanie politiky týmto smerom by zabezpečilo podmienky mierovej existencie Ruska približne do polovice 20. storočia, pretože scenár typu Krymskej vojny by bol blokovaný tou okolnosťou, že metropola Veľkej Británie by dokázala prežiť z vlastných zdrojov (*podľa dôležitosti jednotlivých produktov*) od dvoch týždňov do troch mesiacov.

Pokiaľ je reč o takejto vojensko-technickej úlohe, akou je blokovanie expanzie síl ruského námorníctva a križníkových eskadriér smerujúcich z oblasti Kolského zálivu do Atlantiku, tak takáto úloha nemala garantované riešenie až do 60-70. rokov 20. storočia. Napríklad v roku 1939, niekoľko dní pred začiatkom vojny, pred tým než Nemecko zaútočilo na Poľsko, vyplávala nemecká zaoceánska dopravná loď Bremen z New Yorku a zmizla v Atlantiku. Angličania, ktorí sa ju pokúšali chytiť, už mali k dispozícii lietadlové lode, hydroplány, rádiokomunikáciu a tiež aj nejakú tú rádiolokáciu, napriek tomu Bremen preplávala Atlantik a doplávala do Murmansk, kde vyčkala dva týždne, a keď sa situácia viac-menej upokojila, odplávala odtiaľ do Nemecka. Teraz si predstavte, že nemáte lietadlá, lietadlové lode, žiadnu rádiolokáciu, že rádiové spojenie bude vynájdené a začne sa bežne používať až za desaťročia, a vy máte zabrániť rozpínaniu síl ruského námorníctva z oblasti Kolského zálivu za polárnej noci. Ako? Veľmi ťažko riešiteľná úloha.

V literatúre je tiež zmienka o jednom vojenskom cvičení, ktoré Spojené štáty realizovali v sedemdesiatych alebo osemdesiatych rokoch (*20. storočia*). Cieľom cvičenia bolo, aby sa lietadlová loď „Forrestal“ a jej sprievodné lode v podmienkach rádiového ticha ukryli pod mrakmi a oblačnosťou pred leteckou a vesmírnou rozviedkou USA. Američania dva týždne hľadali vlastnú lietadlovú loď v priestoroch Tichého oceánu a nemohli ju nájsť. To cvičenie bolo ukončené až vydaním rozkazu o jeho ukončení. Takže politika Alexandra III. zameraná na vytvorenie základne v Kolskom zálive, kam chcel umiestniť hlavné sily ruského námorníctva, bola strategicky ďalekozrivá a garantovala, že Anglicko a jeho potenciálne satelity prejde chuť útočiť na Rusko na celé desaťročia. Takže táto politika a jej pokračovanie mohlo kvalitatívne zmeniť podobu súčasného sveta.

Lenže Alexander III. zomrel a čo sa stalo? Murmansk bol bleskurýchle vybudovaný až počas 1. svetovej vojny. Alexander III. k nemu plánoval hneď dotiahnuť aj dvojkoľajovú železnicu. Ešte v 80. rokoch bola na niektorých úsekoch železnica Leningrad-Murmansk jednokľajová. Peniaze určené na rozvoj Murmanského regiónu pohltila výstavba námornej základne v Libave a čiastočne v Port Arthurovi. Obe tieto základne dokázali, že boli Rusku nanič jak za 1. svetovej vojny (Libava), tak aj za 2. svetovej vojny.

Koho záujmom to vyhovovalo? Záujmom Veľkej Británie. Kto bol nositeľom týchto záujmov? Cárková Alexandra Fjodorovna. Nerobila to úmyselne, ale *pod vplyvom eggregoriálneho vedenia*. Prečo hovorím, že pod vplyvom eggregoriálneho vedenia? Pretože (*súdiac podľa všetkého*) pravoslávie prijala úprimne, avšak uchovala si aj spojenie s impérsym eggregorom Veľkej Británie. V priebehu jej života ju v Rusku charakterizovali ako človeka s krajne nestabilnou psychikou. Neustále upadala do depresii. Ale kým bola mladou slečnou, tak ju v Nemecku volali „*princezná slniečko*“. Ak teda slniečko upadlo do depresie, čím to teda bolo? Jej manžel ju miloval, to je nesporné. No ak sa jej psychika stala bojovým poľom britského a ruského impérskeho eggregoru, a ona sa v tom boji nedokázala rozhodnúť na koho strane stojí, potom je pochopiteľné, prečo neustále upadala do depresii, prečo mala zlú psychosomatiku, slabé zdravie a prečo bolo toľko problémov v rodine posledného imperátora.

Takže, naozaj to vyzerá tak, že **inštitút rodiny — je kľúčovým inštitútom k riešeniu všetkých problémov**. Jedným z prostriedkov jeho narušenia je **rozvrátenie mravov dievčat protivníka**, aby nasledujúce pokolenia boli biologicky defektné a nepredstavovali vážnu hrozbu v geopolitickom súperení. Len si spomeňte, ako to vyzeralo v 90. rokoch. O čo sa snažili masmédiá? O rozvrátenie mravov dorastajúcich pokolení a predovšetkým dievčat.

Auditórium: Snažia sa o to dodnes.

MV: Áno, snažia sa o to aj dnes.

Auditórium: S plným nasadením.

MV: Môžeme sa teda spýtať, čo robí *Federálna bezpečnostná služba*? Kde je nejaká aktivita prokuratúry? Čo robia pre potlačenie tohto rozvracania mravov dorastajúcich pokolení masmédiami a čiastočne aj školou?

Auditórium: *Federálna bezpečnostná služba* je predsa kontrolovanou štruktúrou.

MV: Ide v podstate o to, že ak Rusko nie je kryptokolóniou (*pre ktorú je rozvracanie mravov dorastajúcich pokolení normou a nástrojom jej zotročovania*), tak sloboda slova, sloboda umeleckej tvorby sa musia správne chápať v tom zmysle, že **základom slobody je svedomie**. Z toho vyplýva, že sloboda tvorby a sloboda slova — nesmie spôsobovať v živote spoločnosti rôzne problémy a katastrofy. A ak tzv. „*sloboda slova*“ a „*sloboda tvorby*“ spôsobujú problémy a katastrofy, tak v mravne a intelektuálne zdravej spoločnosti štát musí (*pokiaľ slúži spoločnosti*) nemilosrdne a nekompromisne zamedzovať takémuto typu tzv. „*slobody slova*“ a „*slobody tvorby*“.

Ak budeme hovoriť o vzájomných väzbách medzi *verejnými inštitúciami*, tak v krátkodobých časových intervaloch hrá naozaj rozhodujúcu úlohu práve štát, pretože ten riadi tie veci, ktoré ľudia samostatne a na základe občasnej samoorganizácie naozaj vyriešiť nemôžu. A ak štát svoju moc zneužíva, alebo sa dopúšťa chýb, tak následky takýchto chýb (*ak ich budeme*

posudzovať v krátkodobých časových intervaloch) nikto z ľudí samostatne, ani na princípe občasnej samoorganizácie, kompenzovať nedokáže. V ruskom jazyku na to máme porekadlo: „Ked' chybu urobí ľud, cár ju odčini ľahko. Ked' urobí chybu cár, už ju neodčini nikto.“ Znamená to, že faktor rýchlej reakcie je v tomto prípade rozhodujúci. Určité nedostatky spoločnosti môžu byť kompenzované zodpovedajúcim štátnym riadením. V porekadle je to vyjadrené tým, že „to odčini cár“. Nedostatky štátneho riadenia nemôžu byť v krátkodobých časových intervaloch kompenzované žiadnou verejnou samoorganizáciou.

A v dlhodobých časových intervaloch? V dlhodobých časových intervaloch môžu byť kompenzované tým, čo sa nazýva „**úlohou osobnosti v dejinách**“. A osobnosť, to je produkt rodiny.

Mnohogeneračná rodina a zrod osobnosti

Pri formovaní *osobnosti* má rozhodujúcu úlohu najmä mama, pretože všetko, čo sa deje v **časovom intervale od počatia do doby, keď dieťa začne z vlastnej iniciatívy komunikovať s inými ľuďmi**, je v podstate bezvýhradne v rukách jeho matky. Vtedy **sa tvoria základy morálky, etiky, a tiež základy videnia a chápania sveta**. Ak si mama naozaj dobre poradila s týmito úlohami, tak potom na týchto základoch môže vzniknúť osobnosť. A ak tento základ neexistuje, potom pokus vytvoriť osobnosť na báze niečoho rýchleho a neurčitého vedie iba k tomu, že namiesto osobnosti vznikne jedinec typu: interiérový doplnok ku stoličke, televízoru, fľaši piva, alebo niečomu podobnému. No o osobnosti ako takej tu už nemožno hovoriť vôbec.

Ďalej to vyzerá tak, že rodiny sa v spoločnosti štatisticky delia na viacero typov:

— Na jednom štatistickom protipóle je rodina typu „**jedinec s kufrom**“, ktorý v podstate nie je ničím viazaný. Ako žije, to je naozaj otvorená otázka, pretože tu sú opäť dve protichodné varianty: buď sa jedná o ničím neohraničeného *konzumenta*, alebo o činorodého *askétu*, ktorý nemá čas ani silu sa zaoberať inými vecami, než tými ktorými sa zaoberá.

— Na druhom protipóle štatistiky je **mnogogeneračná rodina**, kde žijú všetci spoločne v jednom dome s množstvom detí, teda aspoň jedna vetva rodiny.

Vzniká otázka: „*A čo je lepšie?*“

Z pohľadu spotreby, slobody a bezproblémovosti je ideálnou rodinou — samostatný jedinec s kufrom a plnou peňaženkou. Takzvané „*sexuálne — voľné vzťahy*“, alebo „*sexuálne — obchodné vzťahy*“ z oboch strán, bez akýchkoľvek dlhodobějších záväzkov voči svojmu partnerovi a tým skôr bez akýchkoľvek povinností vo vzťahu k úlohe zabezpečiť pokračovanie rodu. To ale znamená, že takýto prístup je v skutočnosti antisociálny, a to z jedného prostého dôvodu, pretože keď títo individualisti zostarnú a nebudú schopní pracovať, bude potrebné ich sociálne zaistiť. A sociálne zabezpečenie takýchto individualistov, ktorí celý čas viedli neviazaný život a namiesto toho, aby robili nejakú verejnoprospešnú činnosť, tak len pre seba zarábali peniaze — to nie je jedno a to isté. Pre spoločnosť je to ťažké ekonomické bremeno. V podstate pre spoločnosť je lepšie, ak títo jedinci odídu sami v dôsledku depresie, či nejakých psychosomatických ochorení, bez toho aby zaťažovali spoločnosť nutnosťou udržiavať ich nezmyselnú existenciu v starobe.

Jedným z príkladov tohto typu je včerajšia udalosť — smrť Novodvorskej. Život nám bol daný preto, aby sme sa naučili milovať. A ona ho premrhala jalovým tliachaním a jalovou činnosťou, celkom opovrhnuť touto možnosťou. Ak budeme vychádzať z toho, že každý človek by sa mal stať skutočným Človekom, nositeľom Ľudského typu režimu psychiky, tak: **najlepším prostredím pre formovanie osobnosti je rodina niekoľkých dospelých**

pokolení, žijúcich spolu a v ideálnom prípade by takáto rodina mala žiť v interakcii s prírodným prostredím.

Čiže, realita je taká, že ak máme na srdci blaho spoločnosti v budúcnosti, pričom na úrovni stratégie, nie na úrovni kvality života dnes žijúcich (či maximálne ich detí), tak **štát musí byť orientovaný na podporu mnohogeneračnej rodiny, mravne zdravej rodiny, živiacej sa svojou prácou. Pretože takáto rodina poskytuje každému dieťaťu neformálne hodiny vzájomných medziľudských vzťahov. Dokáže mu ukázať všetky budúce obdobia jeho dospelosti a všetky problémy, ktoré sa s týmito jednotlivými etapami spájajú. Je to teda to najlepšie prostredie k tomu, aby sa z dieťaťa stala ozajstná osobnosť.**

Okrem toho je tu ešte jedna zvláštnosť súvisiaca s medicínou. V podstate, keď sa pozrieme do histórie, tak tzv. **géniovia** (vo väčšine prípadov) **neboli prvorodenými deťmi**. S čím to súvisí? Súvisí to s dvomi okolnosťami:

— Prvou je možná prítomnosť pôrodných tráum počas prvého pôrodu. Ich pravdepodobnosť je vyššia ako pri nasledujúcich pôrodoch. Takže ďalšie deti sú štatisticky menej zaťažené následkami „čímisi“ nevydarených pôrodov. To je jedna stránka veci.

— Druhou stranou veci je, že na prvé dieťa padá celé množstvo rodových problémov z egregorov, ktoré rodičia tak či onak nevyriešili. Ďalšie deti teda získajú menej problémové rodové duchovné dedičstvo. Najmä v prípadoch, ak sa rodičia nezastavujú vo vlastnom osobnostnom rozvoji a rozvíjajú sa ďalej. Najmä ak v svojom prvom dieťati vidia zrkadlo, a pracujú na odstránení problémov existujúcich v ich rode. Takýmto spôsobom ďalšie deti zdedia menej problémov a ich tvorivý potenciál je vo vzťahu k riešeniu problémov života spoločnosti voľnejší.

Pokiaľ je teda spoločnosť orientovaná k tomu, že normou je bezdetná rodina, adopcia, rodina s malým počtom detí, a problém mnohodetnej rodiny je formulovaný ako: „*Načo rodiť deti do biedy?*“, tak týmto si spoločnosť výrazne obmedzuje potenciál svojho rozvoja do budúcnosti, pretože mladšie deti majú štatisticky (v podmienkach nesprávnej kultúry) väčší rozvojový potenciál.

Keď už sme sa dotkli témy adopcie, témy osvojenia detí, tak tu je tiež problém. Ten súvisí s tým, že vo väčšine prípadov deti, ktoré potrebujú adopciu, boli počaté a narodili sa v problémových rodinách. **Preto prvotnou úlohou pestúnov je ochrániť osvojené dieťa pred jeho rodovými egregormi**, ktoré nie sú naplnené tou správnou informáciou a algoritmikou, ktorá je potrebná na to, aby bol život tohto dieťaťa bezproblémovým. Preto sa ukazuje, že náhradná rodina musí dieťa naozaj milovať. A nesmie zbytočne mrhať časom na hlúposti. Dieťaťu musí takáto rodina venovať čo možno najviac času a podporovať ho v tom, aby samostatne riešilo svoje problémy a pomáhať mu s tým. Prečo? **Pretože ak dieťa pri svojom vývoji nezískava informačno-algoritmickú podporu v rodine, ktorá ho prijala, tak informačné vákuum sa plní tým, čo obsahujú jeho rodové egregory.** Pokiaľ si náhradná rodina neporadí s výchovou, tak potom, keď dieťa dospeje do pubertálneho veku, začne automaticky spracovávať všelijakú algoritmiku, ktorú obsahujú jeho rodové egregory, a ktorá viedla k tomu, že sa stalo sociálnou sirotou, hoci jeho rodičia sú nažive.

Táto téma však bohužiaľ nie je v pedagogických vysokých školách a na kurzoch náhradných rodičov dostatočne vysvetľovaná. *Mnohí rodičia sa teda žiaľ snažia o to, aby všetky deti, či už svoje alebo adoptované, boli poslušné, namiesto toho, aby pracovali na tom, aby: deti vkročili do svojej mladosti s rozvinutou vôľou, podriadenou diktatúre svedomia.* Ide o rôzne výchovné stratégie, na dosahovanie cieľov rôznymi metódami, nehovoriac o tom, že aj ich ciele sú rozdielne.

Ak predsa len určitá časť rodičov chápe túto problematiku, alebo ju skrátka len cíti a intuitívne žije v duchu jej riešenia, potom spoločnosť má šancu, že ich deti vyrastú, získajú potrebné vzdelanie, alebo budú dostatočne intelektuálne vyvinuté, aby si aj mimo vzdelávacieho systému vypracovali nevyhnutné vedomosti a návyky, a keď sa potom dostanú do úradných orgánov, tak urobia štát spôsobilým riešiť úlohy verejného rozvoja. Pretože pokus štátu „*ťahat' za uši niečo, čo nerastie*“, je iba stratou času a síl. To isté sa týka aj rozvoja vedy a vzdelávacieho systému. Vo vzťahu k tomuto všetkému je kľúčovým prvkom fungovanie Inštitútu rodiny.

Pokiaľ sa bavíme o tom, čo sa deje v rodine, tak hlavnou otázkou je vzájomný vzťah medzi mužom a ženou — ako manželmi, rodičmi (a nakoniec i starými rodičmi). Ak sú veci v rodine riešené správnym spôsobom, tak rodina je schopná ochrániť dieťa aj pred zhubným vplyvom masmédií, internetu, ulice a všetkého ostatného. Dieťa je potom schopné vstúpiť do dospelosti plne pripravené k svojej misii — riešeniu úloh verejného rozvoja a odstráneniu problémov. Ak rodina svoje úlohy riešiť nedokáže, potom sú problémy v spoločnosti nevyhnutné a spoločnosť je tak odsúdená buď k dlhotrvajúcej kríze, alebo ku katastrofe kultúry.

Okolnosť, že o tom hovoríme je ukazovateľom toho, že situácia v Rusku nie je beznádejná. Je to ukazovateľom toho, že túto krízu prekonávame, pretože v takomto kontexte a vzájomných súvislostiach sa v iných kultúrach o problematike rozvoja spoločnosti nehovorí.

Ďalej si treba ešte pohovoriť o vzájomnej súčinnosti spoločnosti (*ako súboru verejných inštitúcií*) a organizačno-technologického komplexu národného hospodárstva, teda o nastavení a fungovaní ekonomiky. Myslím, že bude lepšie nechať túto tému na nasledujúcu besedu.